

Posudek oponenta diplomové práce

Autor, práce: Bc. Karolína Kumpfová, Druhý život Adalberta Stiftera v jeho rodném kraji

Vedoucí práce: Mgr. Robert Skopek

Rok: 2016

Rozsah: 131 stran včetně přílohy

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využitě autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.	X			
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.	X			
Autor správně cituje.	X			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Bc. Karolína Kumpfová si za téma diplomové práce zvolila významnou osobnost kulturních dějin 19. století, spisovatele Adalberta Stiftera, jehož dílo je neodmyslitelně spjata se Šumavou. Diplomantka se však nezaměřila na jeho samotný život ani dílo, ale na vnímání této osobnosti v jeho rodném kraji, tedy na „druhý život“. Výsledkem je dosti zajímavý text, jehož četba byla pro mě velkým potěšením.

Diplomovou práci Bc. Kumpfové je třeba označit za studii na pomezí tří sociálně-vědných disciplín – literární vědy, regionálních dějin a tzv. paměťových studií. Podotýkám, že tuto skutečnost nevnímám jako negativum, ale naopak ji velice oceňuji. V práci tak najdeme pasáže blízké literární vědě, jako je například druhá kapitola, která je věnována překladům Stifterova díla do češtiny. Autorka však nezůstává pouze u popisu vydávání Stifterových textů, ale zasazuje tento proces do širšího historického kontextu. Třetí a čtvrtá kapitola pak mapuje reflexi Adalberta Stiftera v Horní Plané, a to prostřednictvím postupů známých z tzv. paměťových studií. Autorka tak popisuje nejen stavbu (a pozdější zničení) Stifterova pomníku v Horní Plané, ale i události z relativně nedávné doby – výstavu *Děsivý krásný svět* z počátku devadesátých let nebo česko-německo-rakouské sympozium o Adalbertu Stifterovi z roku 2005. Diplomantka tak ve své práci ukázala, že i tyto události kulturního charakteru mohou mít důležitý význam pro regionální dějiny a zaslouží si tak pozornost historiků. Nelze přehlédnout také určitý aktuální aspekt posuzované práce – autorka zdokumentovala, jak může být osobnost z již poměrně vzdálené historie využita k překonávání česko-německých traumat a obnovování česko-německých vztahů, a to nejen na poli kultury.

Práce je psána velice čtivým a kultivovaným jazykem (zda se na této skutečnosti podílela i četba Stifterových textů je těžko prokazatelné, ale domnívám se, že to nelze vyloučit). V práci se nacházejí některé drobné chyby a překlepy, jejich výskyt však nepřekročuje obvyklou míru. Autorka vycházela nejen z literárních pramenů, ale i z archivních dokumentů a rozhovorů s pamětníky. Má jediná připomínka (či spíše poznámka) směřuje k práci s literárními prameny. Autorka někdy podle mého názoru k těmto pramenům přistupuje, aniž by je podrobila kritice. Mám zde na mysli kupříkladu autorkou citovaný dopis Ludvíka Vaculíka Adalbertu Stifterovi z roku 1990, ve kterém slavný novinář mimo jiné napsal, že „teprve druhý případ v rakouském mocnářství, kdy se umělec, spisovatel dostal do politického úřadu“, představuje po Adalbertu Stifterovi právě zvolený prezident Československa Václav Havel (s. 34). Pomineme-li skutečnost, že rakouské mocnářství v roce 1990 neexistovalo, neodpovídá Vaculíkův výrok realitě – ve dvacátém století najdeme v českých zemích řadu spisovatelů, kteří působili ve státní správě. Za všechny jmenujme diplomaty Zdeňka Němečka, Miladu Součkovou či Egona Hostovského, ministerské náměstkyně Vítězslava Nezvala a Ivana Olbrachta nebo funkcionáře Československého státního filmu Jana Procházku. Vaculíkův výrok tak má spíše symbolický charakter a spojením Stiftera s étosem Sametové revoluce se snaží překonat česko-německé antagonismy, zároveň ale opomíjí, že někteří čeští spisovatelé měli určitý podíl na Vaculíkem popisovaných hrůzách 20. století.

Diplomovou práci Bc. Karolíny Kumpfové zcela doporučuji k obhajobě.